

SAŠA
NOVÝ

ZŘÍCENINA

nic není,
jak se zdá

ZŘÍCENINA

Nic není, jak se zdá

Saša Nový

1. VÝLET

„Vrátíš se na oběd?“ ozvalo se Adamovi za zády dříve, než stačil vyjít ze dveří. I přesto, že byl myšlenkami někde jinde, hlas svého kamaráda zaregistroval.

„Spíš ne. Chci se projít a nechci vás nějak omezovat,“ odpověděl Adam.

„Nemusíš se bát, stačí dát vědět a Martina ti něco připraví,“ ujistil ho Kamil, který Adama znal už skoro čtyřicet let.

„Děkuji,“ pousmál se Adam, ale to už Kamil nemohl vidět. V té době už stál před dveřmi penzionu a rozhlížel se kolem sebe.

Den před štědrým večerem tomu počasí neodpovídalo. Nikde ani sebemenší známka po Ladovské zimě, teplota nad nulou a už nyní, před obědem, svítilo slunce. Pro Adama nejlepší podmínky k tomu, aby se konečně vydal tam, kam si to už dlouho plánoval. Pomalu vykročil ke stezce, která začínala nedaleko penzionu, kde se ubytoval.

Adam znal Kamila už od svých šestnácti let. Byli spolužáci z učňáku. Jeho ženu Marii poznal později, ale oba mu byli sympatičtí. Čas od času se sešli. Nebylo to kdovíjak velké přátelství, ale dalo by se říct, že byli velcí kamarádi. Zvali Adama do svého penzionu už několik let. Ten se tomu dlouho bránil. Nebyl zrovna společenský typ. Letošní Vánoce však neodolal. Asi před měsícem potkal Kamila s jeho partnerkou v obchodě a ti pozvání opakovali. Adam tentokrát dlouho nepřemýšlel a souhlasil. Měl však jednu podmínku, nechtěl se účastnit žádné rodinné štědrovečerní večeře. Kamil mu to slíbil. On a

Martina si Vánoce užívali spolu, bylo to jejich soukromí, ale vždy měli na Vánoce nějaké hosty. Kamil jim potajmu říkal osamocené duše. Proto jim s Martinou udělali kapra, salát, řízky, pustili jim vánoční koledy a sami se přesunuli k sobě domů. Kolem osmé večer potom otevřeli bar a sedělo se společně dokud byla nějaká zábava.

Adam o podobné věci už několik let nestál. Na Vánocích miloval jen pohádky v televizi. Osobně pro něj Vánoce víc neznamenal. Měl k tomu své důvody. Ale když potkal Kamila s Martinou, řekl si, proč má sedět doma, když se může podívat do míst, které má rád. Navíc věděl, že těm dvěma udělá radost. Proto souhlasil. Někde v hloubi duše cítil, že ani on nechce být na Vánoce sám. Od Kamila věděl, že osamocených duší bude asi pět. Adam nepočítal s tím, že by se k nim přidal, ale lákalo ho prostředí, kde se nacházel Kamilův penzion. Adam miloval přírodu, ale hlavně zříceniny hradů. A nedaleko penzionu se nacházela jedna, která Adama zajímal už delší dobu. Proto souhlasil a slíbil kamarádovi ze školních let, že přijede. Plánoval, že se tu zdrží celé vánoční svátky. Za těch pět let, co byl sám, trávil Vánoce sám. Před rokem překročil hranici padesáti let, přesto si nechtěl připustit, že už je na odpis. Adam chtěl stále žít. Jen občas nevěděl jak?

Ve chvíli, kdy Adam vyšel ze dveří penzionu, strčil si do uší sluchátka a přes mobil si pustil své oblíbené skladby. Hudbě nerozuměl, přesto byla kořením jeho života. Namíchal si skladby, které ho oslovovaly, nutily k zamyšlení nebo ho naopak uklidňovaly. Prostě hudbu, která ho zahřála na duši.

Kamilův penzion stál na okraji nevelkého městečka a do přírody to bylo jen několik kroků. To byl i jeden z důvodů, proč Adam

nabídku přijal. Doma ho nic nedrželo. Jen by čuměl na televizi, nebo se opíjel v místní hospůdce, kde byl stálým štamgastem. V poslední době sám cítil, že takový život ho neuspokojuje.

Než dohrála první skladba, došel Adam k lesu. Už od jeho okraje šel po šterkové cestě, která se vinula směrem vzhůru. Adamovi bylo jasné, že jeho zakouřené plíce dostanou pořádný záhul, ale těšil se. Přesto si neodpusťil rychlou cigaretu. Posadil se na otesané kmeny stromů, které byly naskládány na okraji cesty a užíval si samoty. Ta byla jeho nejčastějším společníkem. Ale nestěžoval si, byla to jeho volba. Jen mu občas lezla na nervy. Stále častěji si Adam říkal, že to musí změnit. Ale zažitý stereotyp a pohodlnost byly silnější než občasné záchvěvy touhy po změně.

Ve chvíli, kdy pečlivě uhasil nedopalek cigarety, pohlédl směrem k nebesům, kde se ztrácela lesní cesta, nasadil si baťoh na záda, přidal hlasitost na telefonu, aby se nepřeslechl jediný tón ze skladeb, které poslouchal a už se těšil, až se dostane do cíle své cesty. Díky předvánoční době nepotkal jedinou živou duši. To mu vyhovovalo. S nadšením vyrazil směrem k hradní zřícenině.

Dominantou celého hradu, zachovaná věž, byla Adamovi společníkem po celou dobu výšlapu. I když od penzionu to nebylo na hrad víc než dva kilometry, měl Adam pocit, že se jí spíš vzdaluje. Stále víc a víc si uvědomoval, že skutečně stárne. Zadržoval se a nohy, které nebyly zvyklé na podobné výšlapy, stále rychleji vypovídaly službu. Adam si začal uvědomovat, že je opravdu shnilý. Ještě před pár lety by mu taková cesta nedělala větší problémy. Nyní však sotva lapal po dechu a cítil se stále víc unavený. Přesto to nechtěl

vzdát. Jednou si usmyslel, že na hrad dojde a byl odhodlaný, že to dokáže.

Když konečně dofuněl pod zbytky hradeb, musel se posadit a z čela setřel kapky potu. Sotva popadal dech. Nohy se mu třásly, jako by vystoupal na nějakou horu. Ze zad sundal baťoh, vytáhl plastovou láhev s ochucenou minerálkou a pořádně se napil. Jazyk se mu doslova lepil na patro. Zároveň vyndal malý ručník a začal si otírat čelo a tvář. Pot z něho tekl doslova proudem.

„Ty jsi tedy bačkora,“ ušklíbl se Adam sám nad sebou nahlas, „už prostě dědkovatis,“ dodal a z brašny, kterou měl na rameni, vytáhl fotoaparát. Byla to zrcadlovka. Nebyl to žádný poslední výkřik novoty a ani žádný profiaparát, ale Adam byl na něj hrdý. Věděl, že se ještě dlouho nezmůže na nic lepšího. Navíc byl spokojený, jak jeho Nikon fotil. Ve chvíli, kdy mohl konečně popadnout dech, začal fotit hrad ze všech možných pohledů.

V jednu chvíli, kdy zrovna ostřil na zachovalou věž, měl pocit, že na zbytcích hradeb zahlédl nějaký pohyb. Jako by se z nich na něj někdo díval. Rychle odtáhl hledáček od oka a rozhlédl se. Nikoho však nezahlédl. Nijak nad tím nepřemýšlel. Cestou sice nikoho nepotkal, ale to neznamenalo, že podobný nápad jako on nemohl mít někdo jiný. Prostě tam někdo byl. Adama to zarazilo jen proto, že nechtěl mít na fotkách nějaký rušivý element. Chtěl si nafotit jen hrad. Udělal ještě několik fotek a potom schoval zrcadlovku do brašny, na záda si nasadil baťoh a vydal se dál. Bylo to už jen pár metrů. Na chvíli bojoval s nápadem, že si zapálí cigaretu, ale nakonec se rozhodl, že si to nechá

až bude nahoře. Věděl, že i těch několik posledních metrů mu dá zabrat.

„Konečně jsem tě zdolal, příšero!“ pronesl Adam nahlas, když došel do míst, kde se kdysi nacházela hradní brána do hradu. Dnes tomu nasvědčovalo pouze několik povalených kvádrů opracovaného kamene a pohled na zbytky stěn paláců. Přesto se cítil šťastný. Dokázal, co si předsevzal. Zároveň si splnil sen a mohl si z blízka prohlédnout hradní zříceninu, která ho už několik let lákala a znal ji pouze z fotek na netu. Nadšeně odložil batoh, který se mu zdál stále těžší a ve chvíli kdy si zapálil cigaretu, začal se rozhlížet kolem sebe. Nikde nezahlédl jedinou živou duši. To ho potěšilo. Měl radost z toho, že si tu krásu bude užívat pouze sám. I když zrovna kouřil, vytáhl si z brašny fotoaparát a připravil si ho, aby mohl začít fotit. Už dopředu věděl, co chce a odkud fotit.

Když dokouřil, začal fotit. To ho pohltilo natolik, že si ani neuvědomil, že vedle vyhaslého ohniště nechal ležet svůj batoh, kde měl jídlo a osobní věci. Zbytky zdí paláců, hradeb a celého hradu ho zaujaly natolik, že přestal vnímat i čas. Teprve, kdy zakopl a málem se zřítit do jakési jámy, uvědomil si, že se nachází na opačné konci hradní zříceniny. Stál nedaleko věže, která se jako jediná zachovala skoro celá. Trvalo nějakou chvíli, než se Adam zorientoval a po okraji vyšlapané stezky se začal vracet k místům, kde nechal svůj batoh. Až v té chvíli si uvědomil, co udělal za hloupost. Měl tam nějaké osobní věci. Sice nic extra důležité, ale měl tam i svačinu. A začal pociťovat hlad.

Ve chvíli, kdy se blížil ke zbytkům hradní brány, zahlédl, že batoh je stále na stejném místě, kde ho nechal. To Adama uklidnilo. V duchu si sice vynadal, že byl tak neopatrný, ale víc to neřešil. Ještě udělal několik snímků a potom, když se vrátil k vyhaslému ohništi, uklidil fotoaparát do brašny a posadil se na opracovaný kmen stromu, který ležel vedle ohniště. Už se natahoval po baťoahu, když si uvědomil, že něco není v pořádku. Zip hlavní kapsy byl otevřený. Adam rychle přitáhl svůj bágel k sobě a horečně začal přehrabovat jeho obsah.

To hlavní, jako nabíječka, powerbanka a nějaké osobní věci tam byly. Ale chyběla kompletně celá svačina i láhev s vodou. Chyběl i malý ručník do kterého si Adam utíral pot. Několikrát přehrabal celý batoh, ale nic jiného nechybělo. Adam byl zmatený. Pátravě se rozhlížel kolem sebe. Zaběhl i na okraj bývalých hradeb, ale nikde nikoho neviděl. Pomalu začal zmatkovat. Nakonec se zarazil, v klidu si zapálil cigaretu a začal přemýšlet. Nechápal, proč by mu někdo kradl svačinu, pití a ručník a mnohem cennější věci nechal na místě? Ten kdosi mohl prostě vzít celý batoh. Tohle mu hlava nebrala. Pomalu se vrátil k ohništi, a přitom se nenápadně rozhlížel. Znovu prošel skoro celý hrad. Jediné místo, kam nešel byla věž. Neměl baterku, a navíc si nebyl jistý, jestli je bezpečné lézt tam. Nakonec si vzpomněl, že ještě dole pod věží zahlédl i nějakou jeskyni. Ani tam nešel. Báł se, aby někam nespádl.

„Tak si nech chutnat!“ vykřikl Adam našťvaně. Cítil se zmatený. Celá tahle událost mu zkazila radost z dnešního výletu. Našťvaně si nasadil batoh na záda a vydal se na cestu zpět. Celá událost mu vrtala

hlavou. Nenápadně se rozhlížel, jestli někoho nezahledne. Ale vypadalo to, jako by na hradě kromě něho nikdo jiný nebyl. V jednu chvíli měl sice pocit, že cítí kouř, ale už pomalu přestával věřit svým smyslům. Adam nebyl strašpytel, ale tahle záhada ho dost vykolejila.

Když sešel dolů k potoku, odkud vedla cesta zpět do městečka, nečekaně se ohlédl. Už nějakou chvíli měl pocit, že ho někdo sleduje. A nemýlil se. Opět zahlédl na hradbách pohyb. Nyní se ten dotyčný však neskrýval. Hleděl na Adama do údolí.

„Omlouvám se a děkuji za jídlo,“ ozval se ten někdo z hradeb a po krátké chvíli zmizel.

Adam se cítil zcela zmatený. Už se chystal, že se vrátí zpátky, ale nakonec si to rozmyslel. Ten kus žvance mu za to nestál. Nechtělo se mu opět šlapat zpátky po té strmé stezce jen kvůli tomu, že mu někdo sežral svačinu. Překvapilo ho, že mu ten neznámý poděkoval, a ještě se omluvil. Na tu dálku a tu chvíli si ho Adam pořádně neprohlédl.

„To jsem zvědavý, co mě tady ještě čeká?“ povzdechl si Adam a vydal se po cestě dolů. Přesto musel stále myslet na to, co se stalo. Vrtalo mu to hlavou. Ještě nikdy neslyšel o slušném bezdomovci, který by si vzal pouze svačinu, když mohl ukrást celý batoh.

Když Adam došel do městečka, měl to k penzionu jen pár stovek metrů. Bylo sice už kolem třetí hodiny odpoledne a pociťoval hlad, přesto se na poslední chvíli rozhodl, že se nevrátí domů a vydal se směrem do centra. Měl hlavu plnou toho, co se stalo a dostal chuť na něco k pití. Adam věděl, že u Kamila je otevřený bar, ale chtěl být sám. Nestál o nějaké otázky, na které sám neznal odpověď.

„Co si dáte?“ zeptal se hostinský, když se Adam usadil u prázdného stolu v jedné hospůdce u náměstí.

„Pokud máte Kozla, jak píšete venku, tak jedno velké,“ objednal si, „a dám si i presso s mlékem,“ dodal Adam.

I když měl hlad, myšlenky na to, co se mu stalo nahoře na hradě ho zaměstnávaly víc. „Můžu se na něco zeptat?“ obrátil se Adam na postaršího hostinského, když mu přinesl pivo a kávu.

„Jistě,“ pokrčil nechápavě chlapík.

„Vy máte nahoře na hradě nějakého bezdomovce?“

„Nechápu?“ zavrtěl hostinský nechápavě hlavou a podíval se na Adama, jako by pochyboval o jeho duševním zdraví.

„Ale nic,“ mávl Adam rukou a raději se napil piva. Potom se omluvil, a když si oblékl bundu, šel si ven zakouřit.

Neznámý z hradu mu stále nešel z hlavy. I když ho zahlédl jen na chvíli, měl pocit, že to není nějaký nemohoucí stařec. Adam si byl jistý, že tam viděl mladšího muže. Netroufal si tvrdit, jak starého, ale určitě musel být mladší než Adam. Navíc mu nepřišel nijak zanedbaný.

Adam poseděl v hostinci skoro do večera a vypil pět piv. Poslouchal hudbu, přes displej fotoaparátu si prohlížel fotky, které udělal, ale hlavně se mu neustále vracel dnešní zážitek. Vůbec nešlo o snědenou svačinu. Fascinovala ho slušnost toho dotyčného. I když ho okradl, ještě se omluvil a poděkoval mu. A přesto, že se Adam bránil tomu, co si nechtěl připustit, vnitřně si uvědomoval, že zítra je štědrý den. To se nedalo přehlédnout. Všude, kam se podíval vánoční

výzdoba, všude zněly vánoční písničky. Snad i díky tomu musel Adam myslet na toho tam nahoře víc, než by to udělal jindy.

„Jaký jsi měl den?“ zeptal se Kamil, když Adam vešel do baru. Už se stačil osprchovat a převléknout.

„Šlo to,“ mávl Adam rukou a posadil se ke stolu u okna. Předtím si objednal kávu a pivo.

„Už je po večeři, ale Martina ti něco připraví,“ ozval se s mírnou výtiskou Kamil, když stavěl před Adama jeho objednávku.

„Nedělejte si starosti. Mě bude stačit, když mi dá nějaký chleba a kus salámu a vezmu si to na pokoj.“

„Tak na to zapomeň!“ ohradil se uraženě Kamil, „tady jsi ve slušném penzionu a objednej si něco z lístku. Ale už to budou jen minutky!“

„Omlouvám se, kamaráde, trochu jsem se zdržel,“ pohlédl Adam omluvně na Kamila a objednal si smažený sýr a hranolky. Už delší dobu měl na smažák chuť.

„Můžu se na něco zeptat?“ zeptal se Adam, když Kamil uklízel po večeři ze stolu.

Kamil zavrtěl hlavou. Nechápal proč by se Adam nemohl na něco zeptat? Už od chvíle, kdy se Adam vrátil z výletu, přišel mu nějaký divný. Navíc z něho táhlo pivo, a to ho štvalo. Zřejmě se napájel někde u konkurence, když on měl také otevřeno.

„Kdy budete mít zítra hotový salát a řízky?“

„Jak to myslíš?“

„Prostě bych si připlatil porci, ne vlastně dvě, za řízek a salát. Klidně i nějaké ovoce a cukroví, ale šlo by to, abych to dostal už dopoledne.“

„Počkej, ty snad nebudeš večeřet tady?“ zeptal se zklamaně Kamil. Znělo to spíš víc našťavaně než vyděšeně.

„Neboj, budu večeřet u vás a moc rád s vámi i posedím. Ale potřeboval bych tak dvě porce řízků a salátu, k tomu nějaké ovoce a cukroví už dopoledne. Potřebuji to pro někoho jiného.“

„Adama, mám tě sice rád, ale nyní mám pocit, že ti ty Vánoce lezou nějak na mozek,“ vybafl Kamil překvapeně a zíral na Adama jako na blázna.

„Tak jak?“ nenechal se zviklat Adama.

„Asi mi neřekneš, co se děje?“ zkusil to Kamil.

„Řeknu, ale až zítra. Nyní bych rád věděl, jestli mi zítra, kolem desáté dopoledne můžete připravit sebou dvě porce vánoční večeře?“

„Dobře, zítra v deset to máš připravené,“ povzdechl si Kamil.

„Díky, kámo. Tak nám přines dvakrát to, co sám piješ,“ zavolal Adam na svého bývalého spolužáka, „já si zatím jdu ven na terasu zakouřit.“

Adam sice sám sebe nechápal, proč to dělá, ale už ve chvíli, kdy seděl ve městě v hostinci, rozhodl se, že neznámému dopřeje vánoční večeři. Zřejmě to byla blbost a pošetilost, ale už se rozhodl. I přesto, že věděl, že ho zítra znovu čeká nepříjemný výšlap nahoru, byl rozhodnutý, že to udělá.

2. ŠTĚDRÝ VEČER

Ráno nemohl ani dospat. Včera se zdržel s Kamilem a Martinou v baru skoro do půlnoci a vypil toho víc, než byl zvyklý. Přesto se ráno v sedm hodin převaloval na posteli a už nemohl znovu usnout. A nebylo to jen díky vypitému alkoholu. Stále měl v hlavě ten bláznivý nápad, že se znovu vydá na hrad a neznámému dopřeje Vánoce. Ani sám sobě nedokázal odpovědět na to, proč to dělá? Nikdy se nepovažoval za žádného samaritána. Možná to bylo proto, že už žil delší dobu sám? Adam někdy nechápal sám sebe. Přesto to neubralo nic na jeho odhodlání, že se tam dnes znovu vypraví. Někde v hloubi duše cítil, že kdyby to neudělal, musel by na to neustále myslet. Chování toho hladového kluka ho včera dost vykolejilo.

„Ty jsi po ránu nějak hladový,“ přivítala Adama Martina, která zrovna v restauraci připravovala stoly na snídani.

„Trochu,“ zabručel Adam a pokusil se o úsměv. Jen on sám věděl, že ho nežene ani tak hlad, jako nedočkavost.

„Jestli pospícháš, tak se v klidu nasnídej a já ti zatím usmažím ty řízky a připravím vše, co jsi chtěl,“ pousmála se chápavě Martina.

„Vážně?“ ohlédl se Adam překvapeně.

Martina mávla rukou a zašla do kuchyně. Byl jí za to vděčný. Sice bylo teprve osm hodin ráno a s Kamilem byl domluvený, že vše bude připravené až na desátou hodinu. Ale byl rád, že ho Martina chápe. Už včera večer si dobře rozuměli. Adam musel uznat, že si Kamil vybral úžasnou ženskou. Martina sice nebyla nějaká modelka, ale byla to sympatická ženská a měla charisma. Zároveň měla tomu druhému,

co nabídnout. A jak Adam poznal, byla i hodná. Ne jako ta vypočítavá mrcha, která Kamila obrala o skoro celý majetek. Adam věděl, že Kamil už byl jednou ženatý. První manželství mu vydrželo necelé tři roky. A o mnoho let víc let se z něho vzpamatovával. Hlavně finančně.

Po dlouhé době si Adam snídali skutečně vychutnával. Jedl pomalu, a dokonce mu ani nevadily všechny ty vánoční skladby, které se linuly z reproduktoru nad barem. Myšlenkami už byl zpátky na hradě. Nejen, že se těšil na to, že si svou vysněnou zříceninu užije na i Štědrý den, ale byl i napnutý z toho, jak zareaguje neznámý, když mu Adam přinese vánoční pohoštění.

Ve chvíli, kdy žvýkal další soustu, snažil se Adam vzpomenout, jak ten dotyčný vlastně vypadal. Viděl ho sice jen krátce a na delší vzdálenost, ale i tak byl přesvědčený o tom, že ten hradní mužík nemohl být nějak starý. Také mu nepřišlo, že by byl kdovíjak zanedbaný. Určitě ne jako ti bezdomáči, které běžně potkával na nádraží a podobně. Adam pociťoval k takovým lidem vždy odpor. Chápal sice, že v dnešní době se člověk dostane na ulici dřív než si to vlastně stačí uvědomit, proto ještě dokázal pochopit ty starší a nemocné. Ale nikdy neměl sebemenší pochopení pro ty mladíky, které potkával už v dopoledních hodinách opilé, žebrající, a ještě když byli vulgární. Takové nesnášel a vždy je dost hrubě odpálkoval, když se na něj obrátili. Jednomu takovému před časem dal i pár po hubě, když se na Adama obořil jen proto, že mu nechce dát cigaretu a nějaké peníze.

„Jestli chceš, tak za půl hodiny si to můžeš vyzvednout. Musím chvíli počkat až řízky trochu vychladnou,“ zavolala Martina na Adama ze dveří kuchyně. „Ale nedám ti žádné plastové kelímky. Už bych je nikdy neviděla. Dostaneš to do jednorázových přepravek,“ dodala Martina a dřív, než Adam stačil zareagovat, zmizela opět v kuchyni.

„Tebe to ještě nepřešlo?“ zeptal se znechuceně Kamil, který vešel do restaurace, aby uklidil nádobí po hostech, co už dosnídali.

„Znáš mě,“ pokrčil Adam rameny a provinile se ušklíbl.

„No právě,“ povzdechl si Kamil. Přesto si neodpustil nechápavý úšklebek. „Jen doufám, že do večere dorazíš? Martina tady nebude vysedávat. V půl šesté je večere a potom o vás nechci do osmi hodin ani slyšet.“

„Neboj, kamaráde, už se těším, až si nacpu ten svůj nenasytný pupek vašim salátem.“

„Jen aby,“ povzdychl si Kamil už jen za mizejícími zády Adama, který rychlým krokem odcházel k sobě na pokoj. „Ty jsi byl vždycky zvláštní,“ dodal si Kamil pro sebe a začal odnášet poslední kusy špinavého nádobí.

Adam si na pokoji pustil notebook a z něho své oblíbené internetové rádio. Jak se dalo čekat i tam hráli jen samé vánoční písničky. Tentokrát mu to však bylo jedno. Od jisté doby neměl sice Vánoce rád, ale dnes ho ty skladby přiváděly do příjemné nálady. Trochu neskromně si začal připadat jako nějaký Ježíšek.

Ve chvíli, kdy vyšel z koupelny začal se oblékat. Potom zkontroloval foťák, zda má ještě plnou baterii. I když včera udělal spoustu fotek, věřil tomu, že i dnes může nějaké pěkné fotky nafotit.

Tuhle zříceninu miloval a věděl, že se sem zase dlouho nepodívá. Také znal své umění a věděl, že ze sta fotek vybere tak dvě, možná tři, které se mu budou líbit.

Oblečený a připravený byl brzy. Ale nechtěl, aby to vypadlo, že Martinu honí. Bylo mu jasné, že musí mít dnes práce až nad hlavu. Proto na sebe hodil bundu a vyšel na balkón, aby si zakouřil. Na celém penzionu byl zákaz kouření. Tedy kromě kuřárny dole u vchodu. Ale Kamil věděl, že Adam je vášnivý kuřák, proto mu dal tenhle pokoj s balkónem. S příslibem, že Adam nebude kouřit na pokoji.

Venku, oproti včerejšku, přituhlo. Slunce se sice klubalo nad vrcholky korun stromů, které se hrdě tyčily nedaleko penzionu, ale Adamovi šla pára od pusy ještě dříve, než si zapálil cigaretu. Ve chvíli, kdy z úst vypustil první dávku kouře z cigarety a zvedl hlavu k nebesům, uvědomil si, že v dálce vidí vrchol hradní věže. Byl z toho překvapený. Okamžitě zaběhl do pokoje pro fotoaparát, nasadil větší objektiv a vrátil se zpátky na balkón. O tomhle pohledu vůbec nevěděl. Předevčirem přijel už skoro za tmy a včera měl úplně jiné starosti.

Přesně, jak Adam očekával, nevyšel ten kopec k hradu na první dobrou. Už v půlce se musel zastavit a vydýchat se. Znovu si uvědomil, jak stárne. K dobru mu určitě nepřidaly ani ty cigarety, kterých denně vyhulil hodně. O kilech navíc ani nepřemýšlel. Od mlada bojoval s každým kilem. A čím více stárnul, tím to bylo horší. Přesto mu to neubralo nic na dobré náladě, se kterou se na dnešní túru vydal.

Od chvíle, kdy vyšel z penzionu přemýšlel o tom, jak se má na hradě zachovat. Věřil tomu, že ten dotyčný tam stále bude. V jednu chvíli ho napadlo, že opět nechá batoh na zemi a půjde fotit. Ale někde v podvědomí cítil, že se chce s tím dotyčným sejít. Zase ale nechtěl, aby to vypadalo, že se nějak vnucuje. I když z toho, co táhl na svých zádech to muselo být zřejmé i tomu největšímu zabeďněnci.

Ve chvíli, kdy Adam odložil svůj náklad na zem u bývalé brány, rozhodl se. Nechal batoh na zemi a s foťákem šel do vnitřních prostor hradu. Sice se zaujetím fotil, přesto po očku sledoval místo, kde nechal svůj náklad. Adam se úmyslně pohyboval tak, aby na tam stále viděl. Nikoho se však nedočkal. Okamžitě ho napadlo, že ten dotyčný už na hradě není. Naštvaně se posadil do výklenku bývalého okna paláce a zapálil si cigaretu. Cítil se zklamaný. Chtěl udělat někomu radost a nepovedlo se to. Ale jediné, co vlastně mohl, bylo nadávat sám sobě. Hrál si na samaritána a Ježíška a možná o to ani nikdo nestál. Ostatně by to nebylo poprvé v jeho životě.

Když dokouřil, pečlivě uhasil zbytek cigarety a znovu se vydal do útrobu hradu, aby udělal ještě nějaké fotky. Batoh už přestal sledovat. Pochopil, že už to nemá smysl. Přesto si chtěl odnést, co nejvíce fotek. Sice se tomu bránil, přesto cítil zklamání. Chtěl někomu udělat radost a nepovedlo se to. Po delším přemítání nad tím mávnul rukou. Nebylo to jeho první zklamání. Navíc tady asi spíš něco vysnil, než mohl v něco doufat.

Adam schoval fotoaparát do brašny a pomalu se vracel k bráně. Batoh ležel stále na stejném místě. Navíc v něm nic nechybělo. Posadil se na opracovaný kmen stromu a zapálil si další cigaretu. Sám sobě

musel přiznat, že si dnešní den představoval trochu jinak. Nakonec vyndal plastové krabičky s Vánoční večeří, cukrovím a po krátkém zaváhání i láhev vína, kterou přibalil navrch. Smutně si povzdechl, vše nechal ležet na kmeni kde seděl, a když pečlivě uhasil nedopalek cigarety smutně se rozhlédl kolem sebe. „No nic, jdeme domů. Hezké Vánoce,“ pronesl Adam nahlas. Nasadil si batoh na záda a vykročil k cestě zpět do městečka. Ještě po cestě dolů se několikrát otočil, jestli toho neznámého nezahledne. Nestalo se tak. Tentokrát mu nikdo ani nepoděkoval.

„Jaký byl výlet?“ zeptala se Martina, když Adam vstoupil do restaurace. Hodiny na stěně ukazovaly několik minut po třetí hodině odpoledne.

„Fajn, nafotil jsem nějaké fotky,“ snažil se Adam o přívětivý tón, i když neměl náladu.

„Dáš si něco?“

„Jestli můžu tak jedno pivo a panáka,“ pohlédl na ni Adam vděčně.

Martina ho bez jediného slova obsloužila, ale Adamovi neušlo, jak si ho pátravě prohlíží.

„Máš hlad?“ zeptala se nakonec po delší době ticha.

„Ani ne, počkám si na večeří,“ pokusil se o úsměv Adam. Musel se přemáhat, ale ta holka za nic nemohla, proto se snažil krotit svou špatnou náladu.

„Super. Tak tady máš ještě jedno pivo a panáka a já mizím. Uvidíme se tady v půl šesté večer,“ dotkla se Martina lehce hřbetu jeho ruky a zašla do kuchyně.

Adam osaměl. Ale vyhovovalo mu to. Byl rád, že se na nic nevyptávala. Nebyl zrovna v náladě, aby si s někým povídal. Navíc to ani nebyl jeho styl. Byl spíš samotář. Navíc nikdy nebyl typ, co by se rád někomu svěřoval s tím, co cítí. A to, že mu dnes nevyšlo hraní na Ježíška, byl jen a jen jeho problém. Vlastně ani nevěděl, co od toho očekával? Ve chvíli, kdy na baru osaměl, dostal chuť na cigaretu. Vzal čerstvě natočené pivo i nalitého panáka, hodil na sebe bundu a vyšel před dveře penzionu. Tam si u popelníku zapálil cigaretu. Nikam nespíchal, do večere měl ještě času dost. Navíc se nechtěl opít, tak si pivo i panáka vychutnával, a nakonec u nich vykouřil další dvě cigarety. Nemrzlo, tak mu to nevadilo. Jen jednou ho vyrušil jeden starší chlapík, jedna z těch osamocených duší, jak je Kamil nazýval. Také si přišel zakouřit. Ale když pochopil, že si s Adamem zrovna moc nepokecá, dokouřil a vrátil se zpět do penzionu.

Štědrovečerní večere byla úžasná. Kamil s Martinou se snažili, aby si ani jeden z hostů nemohl na nic stěžovat. Roznesli jim jídlo, každému dali na stůl pivo nebo víno, podle toho, co si objednali a pustili jim vánoční koledy. Potom se omluvili s tím, že se tady sejdou opět v půl osmé. Na stole podél zdi nechali i něco jako švédský stůl. Byl na něm salát, řízky z kapra, normální řízky, ale i vinná klobása. Kromě toho tam bylo i spousta cukroví a ovoce. Nechybělo ani několik lahví Plzeňské dvanáctky a po čtyřech lahvích červeného i bílého vína. Adam seděl u stolu sám. Se všemi ostatními si sice připil, ale jinak se nesnažil nijak zapojit do kolektivu. Po večeri si ostatní sesedli k jednomu stolu. Adam se omluvil, vzal si čerstvě naplněnou sklenku vína a šel si ven zakouřit. Na to si i vymluvil. Všem sdělil, že

je silný kuřák a bez cigarety nevydrží. Bylo mu jedno, že ostatní hosté si ho prohlíží jako nějakého exota. Nestál o jejich společnost.

Když Adam dopil sklenku vína a dokouřil cigaretu, rozhodl se, že se vrátí do restaurace. Neměl v úmyslu si sednout k ostatním, kteří si zřejmě dobře bavili, jen si chtěl dolít další porci vína. Bylo mu sice jasné, že se nemůže tvářit jako by sem nepatřil a počítal s tím, že ho ostatní nějak osloví, proto měl už v ruce připravený telefon. Chtěl se vmluvit na to, že musí vyřídit vánoční přání svým kamarádům.

„Přineseš mi také jedno pivko?“ ozvalo se z parkoviště před penzionem. Bylo to dříve, než Adam stačil zajít dovnitř.

Ten sebou polekaně trhnul a ohlédl se za sebe. Ještě, že parkoviště bylo dobře osvětlené. Okamžitě zahlédl postavu muže, který stál několik kroků od něho.

„V půl osmé se otvírá bar, tak si přijď sednou a koupit sám!“ odsekl našťavaně Adam, který nesnášel somráky.

„Šel bych, ale nemám na to,“ odpověděl mu neznámý a přistoupil blíž. Přímo pod světlo lampy. „Myslel jsem, že když jsi mi přinesl večeři, nechceš být dneska sám. Ale pokud ruším, omlouvám se.“

„Počkej!“ zarazil ho v poslední chvíli Adam. Sice mi chvíli trvalo, než pochopil, s kým mluví, ale došlo mu to. Jen nevěděl, jak se má zachovat? „Kdo jsi?“ zeptal se Adam, i když to už věděl. Jen potřeboval získat čas, aby si to nějak srovnal v hlavě.

„Jsem ten, komu jsi dnes přinesl večeři, nechal mu tam jídlo a pití. Pozoroval jsem tě a myslím si, že jsi sám a smutný. Stejně jako já. Tak mě napadlo, že třeba nechceš být dnešní večer sám?“

„Jak můžeš vědět, co cítím!“ utrl se Adam na neznámého. „Neznáme se a nevšimnul jsem si, že bych tě sem zval!“

„Máš pravdu, byla to hloupost. Přeji šťastné a veselé Vánoce a omlouvám se, že jsem rušil. A ještě jednou moc děkuji za večeři,“ odpověděl neznámý, otočil se a vydal se zpět k lesu odkud vedla cesta zpět na hrad.

„Počkej!“ vykřikl Adam na poslední chvíli. Neznámý už byl až na konci parkoviště. „Proč nejdeš se mnou do baru?“

„Když nemám ani na jídlo, tak nemám určitě ani prachy na to, abych s tebou seděl někde v putyce,“ odpověděl mu neznámý, když se zastavil a otočil.

„A když tě pozvu?“

„Co by tomu řekl Kamil?“ zeptal se neznámý a o několik kroků se přiblížil zpět k Adamovi. Bylo to však pouze jen o těch několik kroků. Ani neznámý se nehrnul zpět ke dveřím do penzionu.

„Ty znáš Kamila?“ zeptal se překvapeně Adam a mezitím vyndal z kapsy krabičku cigaret a na dálku jednu neznámému nabídl.

Ten na okamžik zaváhal, ale nakonec touha po cigaretě zvítězila. Došel k Adamovi a vzal si. „Jasně, že znám. Zná mě i on i Martina, ale nevím, jestli by se tvářili nadšeně, kdybych se objevil v jejich restauraci.“

Adam neznámému připálil, sám sobě udělal to samé a potom si neznámého pátravě prohlížel. Proti němu stál kluk, který mohl být zhruba o patnáct let mladší. To se přes jeho zanedbanost dalo těžko posoudit. Adam si uvědomil, že ten kluk není jako ti bezdomovci, které potkával skoro denně, když chodil na nádraží. Hradní muž měl

sice delší vlasy a byl zarostlý, ale i tak vypadal jako sympaťák. Oblečení sice bylo starší a obnošené, ale dotyčný nezapáchal. Tedy ne nijak silně. Jen bylo vidět, že oblečení původně patřilo někomu, kdo měl zhruba o deset kilo víc než ten, kdo stál naproti Adamovi.

„To už nech na mě. Jsem tu host a je můj problém, s kým budu sedět,“ rozhodl se nakonec Adam. „Počkej tu na mě, bar se otvírá až za hodinu, ale přinesu ti to pivo,“ dodal Adam a vrátil se do penzionu.

„Ty jsi dostal nějakou žízeň,“ ozvalo se Adamovi za zády, když odcházel z baru s lahví piva a sklenkou vína. Adam se už chtěl otočit, aby toho dotyčného poslal do háje, ale nakonec si uvědomil, že na něj mluví Kamil. „Ty znáš toho kluka, co žije nahoře na hradě?“

„Myslíš Eliho?“

„Nevím, jak se jmenuje,“ odsekl mu netrpělivě Adam.

„Eliš. Je to hodný kluk, jen bohužel dopadnul, jak dopadnul,“ povzdychl si Kamil. To ještě netušil, jak si naběhl.

„Takže by ti nevadilo, kdybych ho pozval sem do restaurace?“ zeptal se Adam. „Počkej, sám jsi říkal, že je to hodný kluk,“ zarazil v poslední chvíli Kamila, který chtěl něco namítnout.

„Ano, je to celkem fajn kluk. Jen nemá ani korunu. Občas nám tady pomáhá za jídlo nebo nějakou korunu. A já nebudu nikoho hostit zdarma,“ bránil se Kamil.

„Proto se tě ptám, jestli ti bude vadit, když ho sem pozvu. Bude to můj host a platím za něj,“ pohlédl Adam pátravě Kamilovi do očí.

„V tom případě je mi to jedno. Od půl osmé jsme otevření pro kohokoliv,“ pokrčil rameny Kamil a otočil se k Adamovi zády. Chtěl mu tím naznačit, že tuhle debatu považuje za skončenou. Chtěl se tím

však hlavně vyhnout hádce. Kamil Adama znal a věděl jaký je. Také mu bylo pochopil, kam se jeho kamarád dnes dopoledne chystá. Eliáše znal dobře, žil nahoře na hradě už víc jak rok a věděl o něm, že je to slušný kluk, který bohužel dopadl špatně. Ale nebyl to žádný zloděj ani feťák. Jen doufal, že Eli nebude smrdět na celý bar. Občas ho s Martinou nechali vykoupat a přespat na penzionu. Martina mu občas vyprala věci. Ale už víc jak čtrnáct dní o Elim neslyšeli.

„Dáš si k němu i cigaretu?“ zeptal se Adam Eliáše, když mu podával lahvové pivo.

Ten neodmítl a lačně sáhl po nabízené cigaretě. „Díky,“ dodal Eliáš, když mu Adam připálil.

„Jedl jsi?“ vyhrknul Adam, ale vzápětí si připadal trapně. Uvědomil si, že mluví s Eliášem jako s nějakým malým klukem.

„Ano, tati, najedl jsem se,“ usmál se Eliáš vesele.

Adam si okamžitě uvědomil, že ten kluk vypadá hned mladší. Dokonce z toho měl radost, i když ho nazval tátou. „Tak to jsem rád, až dokouříme, půjdeme dovnitř. Přece nebudeme stát celý večer před vchodem.“

„Kdybych měl cigarety, klidně bych tu stál i do rána,“ přiznal po pravdě Eliáš.

„Třeba ti Ježíšek nějaké přinesl,“ pronesl Adam ve vánoční euforii. Okamžitě se však zarazil, protože si uvědomil, že plácá nesmysly.

Eliáš se na Adama překvapeně podíval. Bylo vidět, že není ve své kůži. Aby své rozpaky zakryl, rychle se napil piva.

„Ahoj Eli,“ přivítala Martina nového hosta s úsměvem na rtech.

Adam pochopil, že už jí Kamil řekl, jaké překvapení jim připravil. Přesto musel ocenit, že je Martina buď dobrá herečka nebo jí Eliášova přítomnost nevadila. Dokonce to vypadalo, že ho ráda vidí.

„Dáš si něco k jídlu?“ zeptala se Martina, když se Adam s Elim usadili ke stolu.

„Hm,“ pokrčil Eliáš nerozhodně rameny a pohledem se obrátil k Adamovi.

„Pokud by tam byla ještě jedna porce večeře, tak si dáme oba,“ snažil se Adam zachránit situaci. Nechtěl, aby si Eliáš připadal trapně. „Ale já už jen trochu salátu a jen jeden kousek vinné klobásy,“ dodal Adam za odcházející Martinou.

Adam si nemohl nevšimnout zvědavých, a v některých případech i nepřátelských pohledů, ostatních zbloudilých duší. Bylo mu to jedno. On si jejich společnost nevybral, byl tu sám za sebe a za svůj pobyt řádně zaplatil. Ostatní ho nezajímali. A když poznal, že Eliášova přítomnost nevadí majitelům penzionu, víc neřešil. Sám sebe se sice ptal, proč to dělá, ale odpověď neznal. A díky vánoční atmosféře mu to bylo i jedno.

„Jak moc dobře znáte Eliáše?“ zeptal se Adam Martiny, když se vracel z toalety. Jeho host ještě stále dojídal večeři. Vypadalo to jako by několik dní nejedl. Adama dokonce napadlo, že si Eliáš jídlo schoval na horší časy a sem dolů přišel hladový.

„Je to hodný kluk. Proč se ptáš?“

„Věříte mu?“

„Kdybychom mu nevěřili, nenechali bychom ho tady makat a občas i přespat,“ odpověděl za Martinu Kamil, který vešel do kuchyně.

„Ty zase něco chystáš?“ zeptal se Kamil a pátravě se zadíval Adamovi do očí.

„Něco mě napadlo,“ přiznal nerozhodně Adam.

„Neboj, v noci ho zpátky na hrad nevyženeme. V podkroví je jeden pokoj, kde občas přespává. Takže tam může spát i dneska. Když jsou ty Vánoce,“ pronesla Martina, které došlo oč Adamovi jde.

Ten se překvapeně ohlédl i na Kamila. Chtěl vědět, jak se k tomu staví i on.

„Na mě nekoukej, Martina má pravdu. Ale účet za Eliho jde na tebe. Nejsme armáda spásy,“ dodal Kamil.

„Moc děkuji,“ vrhnul se Adam k Martině a přátelsky ji políbil na tvář. To samé chtěl udělat i u Kamila, ale včas se zarazil, a nakonec ho jen objal. „Samozřejmě, že všechno jde na můj účet,“ dodal Adam a s úsměvem na rtech se vrátil do restaurace.

„Nějaký problém?“ zeptal se Eliáš, když si Adam přisedl ke stolu.

„Ne. Proč by měl být?“

„Podívej, nejsem žádný hlupák. Pokud máš nějaký problém s tím, že jsem tady, tak já zase zmiznu. Na hradě mi není špatně.“

„Tak v klidu sed'. Já jsem Adam a Ježíšek ti dokonce nechal u mě jeden dárek,“ usmál se Adam a podal Eliášovi přes stůl karton cigaret.

„Co blbneš!“ nadskočil Eliáš překvapeně, „já nic nechci. Nepřišel jsem sem žebrat o nějakou almužnu!“

„To také není žádná almužna, ale dárek od Ježíška. Pokud ho nechceš, vrať mu ho sám. Já to jen přinesl,“ nenechal se vyvést Adam ze svého klidu, přitom pevně hleděl Eliášovi do očí. Byl si jistý, že ten

své překvapení a rozhořčení nehraje. Zároveň se nedalo přehlédnout dojetí, které se Elimu dralo do očí.

„Ještě, že je dnes Adama a Evy. Sice nejsem Eva, ale mé jméno začíná na E. A Ježíškovi moc děkuji. Nyní mě omluv, musím kamsi. Už dlouho jsem se pořádně nenajedl,“ dodal Eliáš a vystartoval od stolu jako by mu hořela koudel u zadku.

Adam ho doprovázel pohledem. Někde v hloubi duše si nebyl jistý tím, že dělá správně. Ale Eliáš ho zaujal. Uvědomoval si, že možná dělá chybu. Jako už několikrát v životě. Přesto měl radost z toho, že mu mohl udělat radost. A Vánoce jsou přece o tom, aby si lidé dělali radost. Adam nebyl žádný boháč a tušil, že celé ta legrace bude něco stát, ale nelitoval toho. Nakonec byl rád, že vyslyšel Kamilovo pozvání a přijel. Tenhle štědrý večer se mu nakonec začínal líbit stále víc. A bylo to svým způsobem i o tom, že se mu líbil sám Eliáš. Když si ho Adam představil oholeného, ostříhaného a upraveného, byl to velmi pěkný kluk. Jen měl hrozně smutné oči. A co bylo horší, zřejmě i hodně raněnou duši.

„Kam ti utekl společník?“ zeptal se Kamil, když si přisedl se skleničkou v ruce k Adamovu stolu. Hned za ním to samé udělal i Martina.

„Asi se přejedl.“

„Nediv se, už dlouho se pořádně nenajedl. Jsem ráda, že je tu,“ vložila se do debaty Martina a upila vína ze skleničky.

Adam se na ní překvapeně podíval. Byl rád za její slova. Jen nevěděl, jestli je myslí vážně nebo z ní mluví alkohol? Oči ji svítily.

Kamil na tom nebyl o mnoho lépe. Zřejmě už oba něco vypili. Navíc, než si sedli k jeho stolu, připili si i s ostatními hosty v baru.

„Podívej, Adame, jak říká Martina, Eliáš je hodný kluk a nebojím se, že by tady někoho okradl nebo něco podobného. Ale žije si svůj život, který se k němu nezachoval úplně fér. Já ho akceptuji. Ale jak jsem ti říkal už večer, nejsme armáda spásy. Pokud za něj zaplatíš útratu za jídlo a pití, může tu zůstat. Co se týká přespání, má nahoře svůj pokoj, kde občas přespává a tam samozřejmě může dneska spát.“

„Já si ten nocleh zase odpracuji,“ ozvalo se vedle stolu, „nechci nic zdarma.“

„Sedni si, Eli, a užij si Vánoce,“ vyzvala Martina Eliáše, který se objevil u stolu nečekaně a nějakou část rozhovoru musel zaslechnout. Jako první se vzpamatovala z jeho nenadálého příchodu.

„Nic si odpracovat nemusíš, ber to jako vánoční dárek,“ přidal se k ní i Kamil a pozvedl skleničku, aby si se všemi u stolu připil.

„Jdeme si zakouřit?“ zeptal se Adam, když Kamil s Martinou odešli. Chtěl nějak zamluvit to trapné ticho, které tam nastalo.

„Proč to děláš?“ zeptal se Eli místo odpovědi a upřeně se zahleděl Adamovi do očí.

„Jsou Vánoce a třeba si rád hraji na Ježíška,“ odpověděl mu Adam pohotově.

Eliáš už se nadechoval, aby mu odsekl. Jen stěží zadržoval tu záplavu vzteku, ale když se podíval Adamovi do tváře a viděl, že on to myslí vážně, raději spolkl slova, která se mu drala z úst. „Pojď, půjdeme si zakouřit.“

Adam rád souhlasil. Měl pocit, že mu chybí pořádná dávka nikotinu. Vstal a vyšel z baru jako první a v ruce si nesl skleničku vína. Eliáš ho následoval s točeným pivem. Venku u popelníku už stáli dva hosté z osamělých duší. Sice zdvořile pokývli na pozdrav, ale rychle típli nedopalky a zmizeli zpět v penzionu.

„Asi se nechtějí družít,“ ušklíbl se Adama nad jejich reakcí a nabídl Eliášovi přituknutí.

„Co bys očekával od takových páprdu?“ ušklíbl se Eliáš a rád si s Adamem přitukl.

„Nejsou o moc starší než já,“ ohradil se Adam.

„Kolik ti je?“

„Letos mi bude dvaapadesát,“ přiznal smutně Adam.

„To jsi chlap v nejlepších letech,“ mávnul Eliáš rukou a mohutně potáhl z cigarety. „Mě bude letos třicet sedm. Ale není to o věku, ale jak se kdo chová a cítí.“

„Já někdy na sto,“ přiznal Adam, když i on upil vína ze skleničky.

„Tak to já poslední dva roky asi na tisíc,“ povzdechl si Eliáš.

Adamovi neušlo, že se mu opět smutně zalesklo v očích. Tenhle večer už podruhé. Nechtěl však být netaktní, tak dělal, že si toho nevšimnul. Navíc nechtěl kazit vánoční náladu. Po dlouhé době měl pocit, že si Vánoce opět užívá. Měl na Eliho spoustu otázek. Byla spousta věcí, která ho zajímala, ale připadalo mu hloupé vyptávat se. „Život je právě proto tak krásný, že člověk nikdy neví, co ho čeká,“ zafilozofoval Adama, ale okamžitě mu to přišlo trapné. Proto rychle nabídl Eliášovi další přituknutí.

„Jsi na mě moc rychlý, nejsem zvyklý takhle pít. Už dlouho jsem se pořádně nenajedl a alkohol jsem neměl už také delší dobu.“

„Neboj, nechci tě opít, jen budu rád, když si to užiješ,“ omlouval se Adam.

„Užívám a moc děkuji. Tohle pro mě snad ještě nikdy nikdo neudělal,“ zašeptal Eliáš dojatě, típl nedopalek cigarety a rychle zaběhl zpátky do penzionu.

Když se Adam vrátil ke stolu, zjistil, že tam Eliáš není. Překvapeně se rozhlížel kolem sebe. U rozsvíceného stromečku seděla už značně rozjařená společnost osamělých duší. Ti však Adama nezajímali.

„Eli se moc omlouvá, ale nebylo mu dobře, tak si šel lehnout. Prý ti však za vše moc děkuje,“ sdělila Adamovi Martina, když došel k baru, aby se zeptal, kde je jeho společník.

Adama to zamrzelo. Nečekal, že Eliáš uteče. Ale na druhou stranu to chápal. Ten kluk se pořádně nenajedl už nějakou dobu. Navíc ten alkohol mu také asi nepříspěl k dobrému.

„Dáme si společně panáka?“ zeptal se Kamil, který vyšel z kuchyně a postavil se vedle své přítelkyně.

„Moc rád,“ souhlasil Adam, kterému se ještě nechtělo spát. Osamělých nocí zažil už nespočetně. Někde v podvědomí počítal s tím, že dnes nezůstane sám. Ale na druhou stranu si musel přiznat, že po několika letech strávil hezké Vánoce ve společnosti, kterou si sám vybral. Kamil s Martinou byli úžasní. A Eliáše bral jako zvláštní a nečekané zpestření někoho, kdo ho zaujal. Adama svrběl jazyk a chtěl se Martiny zeptat na Eliáše. Moc ho zajímalo, co o něm ví? Ale přišlo mu hloupé vyptávat se.

3. VÁNOČNÍ DÁREK

Byla hodina po půlnoci, když majitelé penzionu oznámili, již značně opilé společnosti, že se bar zavírá. Neobešlo se to sice bez různých protestů a průpovědek, ale nakonec se povedlo, že o půl hodiny zůstal v baru jenom Adam. I on sám už byl slušně v náladě. Martina s Kamilem na tom nebyli o mnoho lépe, ale všichni si to užívali. Adama jen mrzelo, že už se neobjevil Eliáš. Ale nechtěl si kazit po dlouhé době nádherný štědrý večer, tak se na to snažil nemyslet.

„Adame, na pokoji se nekouří!“ upozorňoval Kamil svého kamaráda důrazně, když se loučili na chodbě.

„Neboj, znám pravidla,“ pozvedl Adam vztyčený palec. Jen měl co dělat, aby mu z ruky nevypadla plná láhev vína, kterou si nesl s sebou. Martina mu ještě přidala na cestu balíček buráků a ták s cukrovím. Adam byl rád, že to vše nerozsypal, než vešel na pokoj. Hned za dveřmi vše odložil na stůl a na poslední chvíli zaběhl na toaletu. Měl strach, že mu praskne močák. Když se vrátil na pokoj, svlékl se do naha. Už potom toužil delší dobu. Vše ho škrtilo. Doma byl zvyklý chodit pouze nahý. Nechal se jin tričko. Potom si pustil na notebooku internetové rádio, a když se posadil do křesla vedle zhasnuté televize, přemýšlel, co dál? Spát se mu nechtělo.

„Moment!“ vykřikl Adam směrem ke dveřím a rychle si natáhl na sebe kalhoty. Nechápal, kdo na něj může klepat.

„Neruším?“

„Co tady děláš? Já myslel, že už dávno spíš?“ civěl Adama nechápavě na Eliho, který stál za dveřmi.

„Čekal jsem až se vrátíš. Asi jsem usnul, ale pokud ruším, omlouvám se.“

„V pohodě, pojď dál,“ ustoupil Adam, aby Eliáš mohl vejít do jeho pokoje. „Sedni si, kam chceš,“ vyzval ho Adam.

„Jestli je pozdě, zase půjdu?“ zeptal se Eliáš nesměle a po krátkém zaváhání se posadil na okraj postele.

„Pokud nespícháš, tak nemusíš. Jen si na sebe vezmu něco pohodlnějšího,“ omluvil se Adam a zašel do koupelny. Neměl v úmyslu se nadále škrtit v kalhotách. V koupelně mu vysely šortky a do těch se převlékl.

„Představ si, že u mě byl také Ježíšek a něco ti tam nechal,“ řekl Eliáš, když se Adam vrátil do pokoje. Natáhl ruku a podával mu malou krabičku zabalenou ve vánočním papíře.

„Co to je?“ zeptal se dojatě Adam. Dárek k Vánocům nedostal už pět let.

„Není to nic světoborného, ale jak jsem tě pozoroval, pro tebe to možná bude mít nějakou cenu,“ pokrčil nesměle rameny Eliáš.

Adama ovládla pravá vánoční nálada. Netrpělivě roztrhl obal. V ruce držel malou krabičku, ve které se běžně dávaly šperky. Překvapeně pohlédl na Eliáše. V první chvíli mu chtěl dárek vrátit. Nikdy neuměl přijímat dárky. Ale aby mu člověk, který nemá ani na jídlo, daroval šperk, to nemohl přijmout. Na poslední chvíli se zarazil. Odradil ho Eliášův natěšený pohled. Adam si uvědomil, že by toho kluka před sebou urazil. Proto pomalu krabičku otevřel. Sám netušil,

co má čekat, ale když zahlédl obsah krabičky, rychle ji zavřel. „Ty ses zbláznil!“ vyhrkl Adam.

„Nelíbí?“ zeptal se zklamaně Eliáš.

„Víš, co mi dáváš?“ zeptal se překvapeně Adam, když znovu otevřel krabičku a dárek vzal do ruky.

„Myslel jsem, že když máš rád historii a hrady, tak by tě to mohlo potěšit,“ odpověděl Eliáš zklamaně.

„Ty blázne! Ty žiješ jako bezdomovec na hradě, nemáš na jídlo, cigára a dáváš mi tak královský dárek?“ zavýskl Adam a překvapeně na Eliho zíral.

„Neboj se, nejsem zase takový bezdomáč a primitiv. Moc dobře vím, co ti dávám. Myslel jsem, že ti to udělá radost,“ povzdechl si Eliáš.

„Velkou!“ zavýskl Adam a bezmyšlenkovitě přistoupil k Elimu a pevně ho objal. „Vždyť ty mi dáváš poklad.“

„Je to jen jeden groš. Našel jsem ho ve sklepení. Víc jich není. Schovával jsem si ho na horší časy,“ přiznal Eliáš, když se vymanil z Adamova objetí. Nebyl zvyklý na takové projevy citů, ale nechtěl být k Adamovi nezdrovňilý.

„Tohle nemůžu přijmout, Eli,“ povzdechl si Adam a nabízel mu dárek zpět.

„Chceš mě ponížit?“ zeptal se smutně Eliáš. „Ty jsi pro mě udělal víc než kdokoliv jiný za posledních několik let.“

„Nechci tě urazit,“ omlouval se Adam. Pochopil, že Eliáš nic nehraje. „Ale za tohle jsi mohl dostat spoustu peněz. Víš vůbec, jakou to má cenu?“

„Neboj, znám cenu peněz, a právě proto s nimi už nechci mít nic společného. Byt si za to nekoupím a mě je na hradě dobře. Chtěl jsem ti jen udělat radost.“

„Udělal jsi! A velkou,“ přiznal po pravdě Adam. Na okamžik měl znovu chuť Eliáše obejmout, ale když si, i přes množství alkoholu který vypil, uvědomil, že mu to není příjemné, stiskl mu pevně ruku a pobídl ho, aby se znovu posadil.

Adam si nalil sklenku vína. Eliáš požádal o pivo. Oba věděli, že lednici jsou vždy nějaká. Chvíli jen tak mlčeli. Adam si s radostí prohlížel dárek od Eliáše. Nebyl žádný numismatik a nevěděl z jakého období groš je, ale poznal, že je velmi zachovalý. Určitě měl hodnotu několika tisíc korun. Vzápětí se Adam zastyděl sám před sebou. Vždyť vůbec nešlo o cenu dárku. Potěšilo ho, že ho dostal. A v podstatě od cizího člověka.

„Líbí se ti?“ zeptal se Eliáš, který si nenápadně prohlížel Adama.

„Strašně moc. Sice numizmatice nerozumím, ale už jen to, že je tak starý má pro mě velkou cenu. A to, že pochází z mého oblíbeného hradu, to je pro mě k nezaplacení,“ rozplýval se Adam a přátelsky se na Eliáše usmál. „Ještě jednou moc děkuji.“

„Já děkuji tobě, Adame. Nevím, jestli mi to budeš věřit, ale tak krásné Vánoce jsem neprožil už mnoho let,“ sklopil Eliáš smutně pohled k zemi.

„Kamil měl nakonec pravdu. Skutečný večer osamocených duší,“ povzdechl si Adam, který nejen, že Eliášovi věřil, ale sám prožíval něco podobného. Strašně ho svrběl jazyk, chtěl se Eliho zeptat na

spoustu věcí, ale připadalo mu to hloupé. „Jdeme si zakouřit?“ zeptal se nakonec Adam a nabídl svému novému kamarádovi cigaretu.

„Jen šetři,“ pousmál se Eliáš a z kapsy kalhot vyndal krabičku cigaret, „i mě Ježíšek přinesl dárek.“

Adam půjčil Elimu svou bundu, sám si oblékl teplou mikinu a vyšli si zapálit na balkón. Občas spolu prohodili nějaké slovo, ale každý z nich si cigaretu vychutnával ve svém světě. Adam si nemohl nevšimnout, že Eliáš přišel do jeho pokoje vysprchovaný, učesaný a oholený. Hned vypadal mnohem mladší. Navíc si Adam jen potvrdil, že Eliáš je skutečně sympatický kluk. Jen hodně pohublý. Adam si nemyslel, že by někdy předtím byl Eliáš nějak tlustý, ale nyní stál vedle doslova vyhublého kluka. I ty staré a seprané rifle na něm plandaly. Zřejmě už něco pamatovaly. Podobně na tom bylo i Eliášovo tričko. Ale vše bylo čisté.

„Mám pustit televizi?“ zeptal se Adam, když se oba vrátili do pokoje. Eliášovi nabídl k sezení křeslo a sám se posadil proti němu na okraj postele.

„Ani nemusíš,“ mávl rukou Eliáš, „ta mi zrovna nechybí. Mě vyhovuje to rádio. Můžu se na něco zeptat?“

Adam souhlasně přikývl. Sám měl na Eliho spoustu otázek, ale nechtěl se vyptávat jako první.

„Jak to, že nejsi na Vánoce s rodinou?“

„Nemám žádnou.“

„Aha. To nemáš ani přítelkyni? Ani žádné děti?“

„Ne,“ odpověděl stručně Adam.

„Já mám skoro sedmnáctiletého syna,“ vyklouzlo Eliášovi z úst. Ale okamžitě upřel smutný pohled ke stropu.

„To ti závidím,“ povzdechl si Adam, „já nemám nikoho.“

„Možná není co,“ povzdechl si po delší odmlce Eliáš. „Neviděl jsem ho už čtyři roky.“

„Takže jsi ženatý? Nebo rozvedený?“ chytil se Adam možnosti dozvědět se o svém novém příteli něco víc.

„Ani jedno. Viktor je jen hřích mého mládí.“

„Stejně ti to závidím. Alespoň po tobě na tomhle světě někdo zůstane. Po mě neštěkne ani pes.“

„Ale no tak, neznáme se sice, ale podle toho, jak ses dneska, vlastně včera, zachoval, musíš být hodný člověk,“ snažil se ho povzbudit Eliáš, který si i přes svůj smutek všimnul, jak Adam posmutněl.

„To musí posoudit jiní,“ mávl rukou Adam a dopil obsah skleničky. „A můžu se na něco zeptat já?“

„Klidně,“ souhlasil Eliáš, který však tušil, co Adama zajímá.

„Jak se to stalo, že se z tebe stal hradní pán?“

„Ty jsi číslo,“ zasmál se upřímně Eliáš. „Už jsem o sobě slyšel hodně. Že jsem socka, špína, žebrák, netáhlo a já ještě nevím, co? Ale hradním pánem mně ještě nikdy nikdo nenazval.“

„Žiješ na hradě? Žiješ, tak jsi hradní pán,“ nakazil se Eliho veselím i Adam a také se začal smát. Tím ti dva odbourali ostych, který mezi nimi stál.

„To máš pravdu, Adame. A také jsem dopadnul jako jeden z majitelů hradu, kterého vyhnali z jeho domu pro dluhy, které nemohl splácet.“

Eliášovi neušel Adamův zvědavý pohled. Jen se divil, že mu majitelé penzionu nic neřekli. Když ho Adam ujistil, že opravdu neví nic, ocenil Eliáš jejich diskrétnost. Nejdříve s ostychem a zahanbením, ale nakonec se rozmluvil a řekl Adamovi, co se stalo, že se z něj stal bezdomovec.

„Dáš si ještě pivo?“ zeptal se Adam, když Eliáš domluvil. Byl tak zaujatý do Eliášovo vyprávění, že ani nepostřehl, že už mají oba dopito. Dokonce za tu hodinu, co poslouchal, nebyli ani jednou kouřit.

„Myslíš, že v lednici ještě nějaké je?“

„Jedno určitě. A pokud i to bude málo, tak je občas dobré být kamarádem majitele pensionu. Kamil mi řekl, že si můžu skočit do skladu, pokud bych něco potřeboval. Mám i klíč.“

„Takže ty jsi neviděl syna už čtyři roky?“ zeptal se se zájmem Adam, když oba, vybaveni čerstvou dávkou pití kouřili na balkoně.

„Bohužel,“ povzdechl si Eliáš. „Jeho matka je už skoro deset let šťastně zadaná. Přesto jsem syna občas vídával, ale když se ze mě stalo, co ze mě nyní je, tak mi dala na vybranou. Buď mě udá, že neplatím alimony nebo se vzdám nároku na to, abych Viktora vídal.“

„Je mi jasné, co sis vybral,“ povzdychl si chápavě Adam. „A to ses ani s tím parchantem, co tě o vše připravil, ani nesoudil?“

„To bych těch grošů musel najít plný hrnec, abych měl šanci,“ ušklíbl se Eliáš. „Uvědom si, že on je právník. Já jen bývalý IT. Když jsem ho přibral do firmy, byl jsem přesvědčený o tom, že je to rovný chlap. On se staral o právní věci, já o provoz firmy. Bohužel jsem byl tak naivní, že jsem nebyl dost opatrný. Během těch několika let, co